Europa Invasa

ИЗДАЈА ИНТЕЛЕКТУАЛАЦА И ПРЕМЕРАВАЊЕ ЕВРОПСКОГ ПОТОНУЋА (5)

Име руже боје новца

Према убеђивањима програмираних звезда интелектуалног мејнстрима, те авангарде рајинског менталитета у Европи постмодерне епохе, од Ле Гофа до Умберта Ека, бела и хришћанска Европа у којој смо рођени биће мртва у перспективи од три-четири деценије. Утопљена у расни, крвни и културни бућкуриш, под влашћу „финансијских алхемичара", индустријалаца свести и рекламократије. И тобоже једино што још можемо учинити је да стварамо културу која ће припремити нашу децу да „управљају" том пропашћу, тим „сусретом". Пораз је мањи ако пристанемо на њега, кажу нам и смеше се. А ако пређемо на страну својих непријатеља, оно што од нас остане биће на победничкој страни

Пише: Драгош Калајић

За-го-вор-ни-ци ин-ва-зи-је ма-са ими-гра-на-та на Евро-пу – од ути-цај-них исто-ри-ча-ра, по-пут Жа-ка ле Го-фа, све до ме-диј-ских про-из-во-ђа-ча јав-ног мне-ња, по-пут Ум-бер-та Ека – обич-но на-сту-па-ју као оте-ло-тво-ре-ња ра-ци-о-нал-но-сти. У пи-та-њу је то-бо-же не-ми-нов-на и не-из-бе-жна по-ја-ва, ко-ја чи-ни кон-стан-ту исто-ри-је, за-јед-но са сво-јом глав-ном по-сле-ди-цом: ви-ше-стру-ким ме-ша-њи-ма до-шља-ка и до-мо-ро-да-ца. С ауто-ри-те-том гла-сно-го-вор-ни-ка учи-те-љи-це жи-во-та, Ле Гоф из-ја-вљу-је: *„Ве-ру-јем да оно што мо-же и што тре-ба да се до-го-ди је-сте ус-по-ста-вља-ње ди-ја-ло-га ко-ји омо-гу-ћа-ва бар су-жи-вот, а још ви-ше од то-га ме-ша-ње (me-tis-sa-ges), укр-шта-ње раз-ли-чи-тих кул-ту-ра. Евро-па је би-ла ство-ре-на за-хва-љу-ју-ћи се-ри-ји ме-ша-ња у хри-шћан-ској епо-хи и осо-би-то то-ком сред-њо-ве-ко-вља: она је би-ла сли-ве-на за-хва-љу-ју-ћи спа-ја-њу вар-вар-ских па-га-на и хри-шћа-на по-ко-ј не рим-ске им-пе-ри-је. Два-де-сет пр-ви век тре-ба да бу-де но-ва епо-ха ме-ша-ња.*
”

(Le Goff, 2000)

На дну те ин-те-лек-ту-ал-не аван-гар-де „ра-јин-ског мен-та-ли-те-та” има мно-го ма-ње об-зи-ра пре-ма европ-ским жр-тва-ма, ка-ко све-до-че пред-ви-ђа-ња Ум-бер-та Ека о по-сле-ди-ца-ма ма-сов-них ими-гра-ци-ја:

„Ми-слим да ако ства-ри бу-ду ишле ка-ко са-да иду, мо-ра-ће да на-ста-не јед-на обо-је-на Евро-па, без на-ци-о-нал-них др-жа-ва. Ми се не на-ла-зи-мо пред по-ја-вом ими-гра-ци-је већ ми-гра-ци-је. Пре-на-се-ље-ни (sic!) Југ све-та се пе-ње ка Се-ве-ру, ко-ји је у де-мо-граф-ском опа-да-њу. Не-ма ме-ра ко-је мо-гу да за-у-ста-ве тај про-цес. Да-кле, ка-жи-мо до сре-ди-не XXI ве-ка, Евро-па ће по-ста-ти обо-је-ни, ме-шан (me-tic-cio) кон-ти-нент, са-чи-њен ве-ћи-ном од крв-них ме-ша-на-ца. И то не са-мо с тач-ке гле-ди-шта бо-је ко-же већ де-ли-мич-но и кул-ту-ре... Не го-во-рим о осва-ја-њи-ма већ ме-ша-њи-ма. По-ми-сли-те на гер-ман-ске на-ро-де ко-ји се спу-шта-ју ка рим-ској им-пе-ри-ји. Не при-хва-та-ју они ла-тин-ски или хри-шћан-ство Ри-ма. По-ста-ју пак ари-ја-ни – у сми-слу је-ре-си а не ра-се – и, ма-ло по ма-ло, ра-ђа-ју се но-ви је-зи-ци, они ко-је да-нас го-во-ри-мо. У крај-њој ли-ни-ји, сред-њо-ве-ков-на и мо-дер-на Евро-па је ре-зул-тат огром-ног ме-ша-ња и ми-гра-ци-ја...
”

ПО-ТВР-ЂИ-ВА-ЊЕ ОПО-ВР-ГА-ВА-ЊЕМ

На-ве-де-ни за-го-вор-ник за-цр-њи-ва-ња Евро-пља-на[1] ипак зна да та-кво „бо-је-ње” не мо-же про-ћи без-бол-но, те нам чак от-кри-ва и не-ка-кву ви-со-ку европ-ску уста-но-ву ко-ја то-ме слу-жи: *„Бо-јим се да ће би-ти плаћен о ви-со-ком це-ном у кр-ви и на-си-љу. Је-ди-на ствар ко-ју мо-же-мо да ура-ди-мо, да би су-коб учи-ни-ли ма-ње сна-жним, је-сте да кул-тур-но при-пре-ми-мо на-шу де-цу ка-ко да упра-вља-ју су-сре-том... Ја сам члан Académie Uni-ver-sel-le des Cul-tu-res, ко-ја то пред-ви-ђа-ње ме-ша-не Евро-пе има у сво-јој осни-вач-кој по-ве-љи и ми одав-но из-у-ча-ва-мо об-ли-ке вас-пи-та-ва-ња ка-ко би би-ле при-хва-ће-не (ет-нич-ке, кул-тур-не, дру-штве-не и та-ко да-ље) раз-ли-чи-то-сти.”*

(Eco,1998)

За раз-ли-ку од му-дро су-здр-жа-ног Ле Го-фа, ко-ји опре-зно го-во-ри са-мо у при-лог *„ме-ша-ња раз-ли-чи-тих кул-ту-ра”*, про-ти-ве-вроп-ски рас-по-ја-са-ни Еко, на-ја-вљу-ју-ћи и по-др-жа-ва-ју-ћи као ну-жност и крв-на ме-ша-ња, уда-ра, не-све-сно, на јед-ну од основ-них пра-зно-ве-ри-ца *Јед-не ми-сли*, што прав-но на-че-ло јед-на-ко-сти љу-ди рас-те-же на оквир ап-со-лу-та.

На овом ме-сту на-шег из-ла-га-ња упут-но је отво-ри-ти јед-ну за-гра-ду ра-ди раз-ма-тра-ња пра-зно-вер-ја *Јед-не ми-сли* по ко-ме су ра-са и на-ци-ја пој-мо-ви без са-др-жа-ја, од-но-сно без ика-кве осно-ве у ствар-но-сти. Ако су сви љу-ди су-штин-ски јед-на-ки у сва-ком до-ме-ну, он-да су и све раз-ли-ке ко-је им се при-пи-су-ју нео-сно-ва-не, по-чев-ши од оних ко-лек-тив-них, са-др-жа-них у пој-мо-ви-ма *ра-се*

и
на-ци-је.
Ка-ко нас оба-ве-шта-ва пр-во гла-си-ло
Јед-не ми-сли
,
New York Ti-mes
,
„би-о-ло-ги-ја до-ка-зу-је, сва-ки дан, све ви-ше, да по-јам ра-се не-ма ни-ка-кву на-уч-ну осно-ву
”
.
[2]

Они не-са-ве-сне па-ме-ти ко-ји су спрем-ни да по-др-же та-кав на-лог обич-но га прав-да-ју и до-ка-зу-ју чи-ње-ни-цом да се ни-јед-на де-фи-ни-ци-ја ра-се не по-ду-да-ра, у пот-пу-но-сти, са прет-по-ста-вље-ним пред-ме-том: у сва-кој
ра-си
има при-ме-ра-ка што по-се-ду-ју обе-леж-ја не-ке дру-ге, и обрат-но. У пи-та-њу је при-ме-на не-ке вр-сте псе-у-до-кар-те-зи-јан-ског чи-стун-ства при од-ре-ђе-њу вр-ста или ка-те-го-ри-ја. Сле-де-ћи та-кву ме-то-ду, мо-ра-ли би-смо за-кљу-чи-ти да не по-сто-је ни мо-чва-ре, јер ни-су сво-ди-ве ни на
во-ду
ни на
коп-но
. Ка-ко до-бро уоча-ва Фран-соа Жа-коб, до-бит-ник Но-бе-ло-ве на-гра-де за би-о-ло-ги-ју, људ-ска вр-ста је оп-ста-ла упра-во за-хва-љу-ју-ћи сво-јим ра-сним и оста-лим раз-ли-ка-ма, од-но-сно раз-ли-чи-тим од-го-во-ри-ма на раз-не иза-зо-ве и ка-та-стро-фе: не-ки од-го-во-ри су се по-ка-за-ли успе-шним а дру-ги по-гре-шним, иза-звав-ши иш-че-зну-ћа. У про-тив-ном, ако би људ-ска вр-ста би-ла са-ста-вље-на са-мо од јед-на-ких, пру-жа-ју-ћи исто-вет-не од-го-во-ре, она би из-ве-сно иш-че-зла.
[3]

За де-мо-ни-зо-ва-ње пој-ма *на-ци-је* – као илу-зи-је ко-ја са-др-жи ра-зор-не по-тен-ци-ја-ле – про-по-вед-ни-ци *Јед-не ми-сли* ко-ри-сте оси-ро-ма-ше-ност и се-ман-тич-ке ску-че-но-сти те-ку-ће лек-си-ке, од-но-сно од-го-ва-ра-ју-ће ре-чи. С об-зи-ром да ни-је мо-гу-ће од-ре-ди-ти је-дин-стве-не кри-те-ри-ју-ме на-ци-је, ко-ји за-до-во-ља-ва-ју та-ко име-но-ва-не ску-пи-не, од
„аме-рич-ке на-ци-је
”
до
„не-мач-ке
”
,
„фран-цу-ске
”

или
*„ита-ли-јан-ске
”*
, за-кљу-чу-је се – ка-ко то чи-ни, по-сред-но, чак и исто-ри-чар Хоб-сба-ум (Hob-sbawm, 1996), отво-ре-ни не-при-ја-тељ на-ци-о-на-ли-зма – да је у пи-та-њу јед-на али огром-на и по-губ-на (са-мо)об-ма-на. Ако се усво-ји из-ло-же-ни став, по-ста-је са-вр-ше-но ле-ги-тим-но за-ла-га-ње за ру-ше-ње или за-то-мља-ва-ње на-ци-о-нал-них др-жа-ва као тво-ре-ви-на јед-не илу-зи-је.

За-тво-рив-ши за-гра-ду и вра-тив-ши се основ-ном то-ку из-ла-га-ња, мо-же-мо уочи-ти ка-ко за-го-вор-ни-ци ими-грант-ске ин-ва-зи-је Евро-пе ко-ји, по-пут Ум-бер-та Ека, од ње оче-ку-ју и рас-тва-ра-ње европ-ских на-ци-ја те бе-ле ра-се по-сред-ством крв-них ме-ша-ња – ти-ме афир-ми-шу по-сто-ја-ње на-ци-ја и ра-са као ствар-но-сти. У про-тив-ном, ако ра-се и на-ци-је до-и-ста не по-сто-је, као ни оста-ле раз-ли-ке, си-лом „јед-на-ко-сти свих љу-ди”, он-да не би мо-гли го-во-ри-ти ни о *ме-ша-њу*.

НА ИС□ ПИ□ ТУ ИСТО□ РИ□ JE

Су-прот-но уве-ра-ва-њи-ма за-го-вор-ни-ка европ-ске про-па-сти о не-из-бе-жно-сти или не-за-у-ста-вљи-во-сти ими-гра-ци-о-них про-це-са те кул-тур-них и крв-них *„ме-ша-ња”*, што то-бо-же из-во-де из исто-риј-ских ис-ку-ста-ва, Учи-те-љи-ца жи-во-та их по-ри-че. Из-ве-сно је да има мно-го при-ме-ра не-у-спе-лих от-по-ра ре-че-ним
ме-ша-њи-ма
. До-вољ-но је са-др-жај
Ма-на-ва-Дар-ма-Ша-стра,
прав-ног ко-дек-са ин-дијс-ких Ари-ја, кр-ца-тог нај-стро-жим за-бра-на-ма крв-них ме-ша-ња с по-ко-ре-ним, црн-пу-ра-стим, углав-ном дра-вид-ским до-мо-ро-ци-ма – за-бра-на-ма ко-је су се по-том из-мет-ну-ле у троп-ски буј-ни и сло-жен си-стем ка-сти – упо-ре-ди-ти са де-мо-граф-ском сли-ком са-вре-ме-не Ин-ди-је, где не-ма ни-јед-ног „са-чу-ва-ног
”
бле-до-ли-ког. Та-ко се ла-ко спо-зна-ју раз-ме-ре по-ра-за и сло-ма свих за-штит-них ме-ра. С дру-ге стра-не, ско-ро де-сет сто-ле-ћа – од бит-ке код По-а-те-ја 732. до

од-бра-не Бе-ча 1683. го-ди-не – Евро-пља-ни су успе-шно од-би-ја-ли низ ин-ва-зи-ја му-сли-ман-ских ма-са и од-го-ва-ра-ју-ћа
ме-ша-ња
. Чак и у про-сто-ри-ма ко-је су ази-јат-ске хор-де ус-пе-ле да осво-је и др-же под вла-шћу сто-ле-ћи-ма, по-пут Пи-ри-нej-ског и Бал-кан-ског по-лу-о-стр-ва, раз-ме-ре
ме-ша-ња
– ко-ја су би-ла, по пра-ви-лу, по-сле-ди-ца от-ми-ца, на-си-ља и си-ло-ва-ња – ни-су бит-но угро-зи-ле европ-ски ге-но-фонд.

По-бор-ни-ци ин-ва-зи-је Евро-пе и кул-тур-них те крв-них *ме-ша-ња* афро-а-зиј-ских ту-ђи-на и Евро-пља-на обич-но прав-да-ју та-кву пер-спек-ти-ву јед-ним пот-пу-но ла-жним при-ме-ром: сим-би-о-зом гер-ман-ских па-га-на и ро-ман-ског ста-нов-ни-штва, у су-мра-ку рим-ске им-пе-ри-је. Тај при-мер не мо-же по-слу-жи-ти да нас уве-ри ка-ко су
ме-ша-ња
кул-тур-них и крв-них раз-ли-чи-то-сти не са-мо уоби-ча-је-на већ и по-жељ-на, пло-до-но-сна по-ја-ва, јер у слу-ча-ју о ко-ме је реч не-ма ни-ка-квих су-штин-ских опреч-но-сти из-ме-ђу гер-ман-ског и ро-ман-ског еле-мен-та. Ко-ре-ни и ро-ман-ског еле-мен-та су та-ко-ђе гер-ман-ски. Обе ет-нич-ке ску-пи-не при-па-да-ју не са-мо ис-тој ра-си већ и је-дин-стве-ном ин-до-е-вроп-ском или евро-а-риј-ском кул-тур-ном кру-гу. Ако је осно-ва-на те-о-ри-ја по ко-јој евро-а-риј-ски на-ро-ди по-ти-чу из је-дин-стве-ног пра-на-ро-да – као што и њи-хо-ви раз-ли-чи-ти је-зи-ци по-ти-чу из је-дин-стве-ног ста-бла пра-је-зи-ка – он-да је сим-би-о-за гер-ман-ског и ро-ман-ског еле-мен-та не-ка вр-ста по-кре-та по-врат-ка при-мор-ди-јал-ном је-дин-ству, оном пре ра-се-ја-ња ка ју-гу, ис-то-ку и за-па-ду евро-а-зиј-ског кон-ти-нен-та.
[4]

<

(Април 2006)

На по ме не

[1] Уз-гред ре-че-но, ме-дијс-ка „сла-ва” до-тич-ног, упр-кос без-на-де-жног не-до-стат-ка та-лен-та и за-па-њу-ју-ће не-спо-соб-но-сти раз-у-ме-ва-ња ли-те-ра-ту-ре ко-ри-шће-не за ис-пи-си-ва-ње ве-о-ма обим-них а ис-пра-зних ро-ма-на, је-дан је од мно-штва симп-то-ма пот-пу-ног сло-ма си-сте-ма вред-но-сти.

[2] *По-ли-ти-ка,* 1. март 1998.

[3] *L’Eve-ne-ment du je-u-di,* 12. сеп-тем-бар 1991.

[4] Овим за-вр-ша-ва-мо об-ја-вљи-ва-ње из-во-да из обим-не сту-ди-је *Euro-pa In-va-sa* ле-тос пре-ми-ну-лог Дра-го-ша Ка-ла-ји-ћа, ко-ју је аутор на-пи-сао за ита-ли-јан-ског из-да-ва-ча у зад-њим ме-се-ци-ма свог жи-во-та. Од на-ред-ног бро-ја „НА-ЦИ-ЈА
”
ће за-по-че-ти об-ја-вљи-ва-ње ода-бра-них де-ло-ва из
Зим-ског сол-сти-ци-ја
,
још јед-ног из-у-зет-ног ру-ко-пи-са из заоставштине ко-ју је почивши Дра-гош Ка-ла-јић лич-но по-ве-рио на-шем ли-сту.

Ли□те□ра□ту□ра

Eco, U. (1998). *La mia Euro-pa me-tic-cia,* у *La Re-pub-bli-ca* од 22. де-цем-бра 1998, Ro-ma.

Hob-sbawm, E. (1996). *Na-ci-je i na-ci-o-na-li-zam od 1780.* Be-o-grad: Fi-lip Vi-šnjić.

Ka-uf-mann, W. (1972). *The He-gel Myth and Its Met-hod,* у збор-ни-ку *He-gel,* New York: An-chor Bo-oks, Do-u-ble-day.

Le Goff, J. (2000). *L'Euro-pa sarà me-tic-cia,* у *Av-ve-ni-re,* од 8. ја-ну-а-ра 2000, Mi-la-no.

Lu-kač, Đ. (1966). *Ra-za-ra-nje uma – put ira-ci-o-na-li-zma od Še-lin-ga do Hi-tle-ra,* Be-o-grad : Kul-tu-ra.

Ma-la-par-te, C. (1959). *Ses-so e libertà,* у *Ma-ma mar-cia,* Fi-ren-ze: Val-lec-chi.

Ta-na-sko-vić, D. (2002). *Islam i mi,* Be-o-grad: Par-te-non.

(1) Остварење застрашујућих прогноза

(2) Слом "идиле", рађање хаоса

(3) Демонтирање свих одбрана

(4) Заговорници европске пропасти